

[Poul Thomsen.]

fremgår af punkt 7 og 8. Vi synes, at det er en understregning af det princip, som vi fra vor side gang på gang har gjort os til talsmænd for, at det er ikke nok med, at man udtaler et eller andet vagt vidnesbyrd om børnene; det må være således, at man fæstner det i tal karakterer. Man kan sige, det er gammeldags, reaktionært, men det er virkningsfuldt, og det er det, det drejer sig om. Vi tror, at man lettere, ligesom med papirerne på bordet, vil kunne klare sig i alt fald ved den første ansættelse, når den, der skal ansætte, kan læse ud af tal karaktererne, hvad der er sket vedkommende. At der desforuden kan gives en udtalelse af mere almen karakter, en udtalelse, som måske i højere grad er en personlig udtalelse om vedkommende elev, er en helt anden sag, som vi også gerne ser ført ud i livet.

Så er der spørgsmålet om, at man vil udvide betalingen for undervisningen for syge, invalider o. s. v. Det er en ganske naturlig ting. Når jeg tænker på, at man med loven af 5. juni 1959 om åndssvage og særlig svagt begavede endda gav undervisnings- og oplæringspligt helt til det 21. år, så finder jeg det naturligt, at de, der er handicappet på en eller anden måde, også skal have en undervisning så langt, som det er nødvendigt, for at de kan blive stillet på lige fod med andre i den forbindelse.

Jeg er også tilfreds med det, der står i punkt 26 om skolebyggeriet. Jeg synes, det er en udmærket ting, at man, når der er tale om en stor skole med 2 gymnastiksale, kan indrette den ene til svømmehal. Man har gjort det i Gladsaxe som et af de første steder, og jeg ved, at man allerede på et tidligere tidspunkt har gennemført det system i Kolding og Esbjerg. Det bliver mere og mere almindeligt, og jeg finder, det er naturligt, at man gennemfører noget sådant, fordi man derigennem kan give børnene en så alsidig udvikling også i fysisk henseende, som det er rigtigt at gøre.

Men efter at jeg er kommet med disse

anerkendende udtalelser til den højtærede undervisningsminister om det foreliggende lovforslag, vil jeg gerne gøre et par betragtninger gældende om det, der så at sige er en strukturændring i lovforslaget, spørgsmålet om indførelse af børnehaver og spørgsmålet om indførelse af et 10. skoleår. Det virkede ganske ejendommeligt på os, at man i 1958 gennemførte den nye skolelov på et tidspunkt, da man endnu ikke havde gennemført skoleloven af 1937 — man kom altså lidt for tidligt — og det undrer os, at man nu, inden man har gennemført 1937-loven, og inden man har gennemført 1958-loven, igen kommer med noget nyt. Mon man ikke skulle have lyttet til det ærede medlem hr. Poul Sørensens betragtninger i et spørgsmål til ministeren her i salen eller til de betragtninger, jeg gjorde gældende under første behandling af finansloven for et par år siden, hvor jeg advarede mod, at man gik så stærkt frem med at prøve på at føre loven af 1958 ud i livet? Det viser sig altså i dag, at man faktisk har været for hurtig, at man i 1958, til trods for at det kun er 4 år siden, ikke har forudset den udvikling, der har fundet sted i løbet af den tid, der er gået. Så kommer man nu med et lovforslag, og man må spørge, om Danmarks Lærerforenings medlemsblad, Folkeskolen, når det taler om børnehaver, ikke har ret i den betragtning, at lovforslaget kommer netop på det mest uheldige tidspunkt, der overhovedet kunne være tale om. Det kunne være fristende at få at vide — det står nemlig hverken i ministerens fremsættelsestale eller i bemærkningerne — hvad det egentlig er, man vil med disse børnehaver. Ja, man vil forsøge, men hvad vil man med dem? Er det pædagogisk sigte? Er det socialt sigte? Hvad er hensigten med disse børnehaver? Samtidig med at man i den danske folkeskole siger: børnene er ikke skolemodne, før de er 7-8 år — til trods for at dr. Thorstrup har kunnet bevise, at skolemodenheden indtræder på et tidligere tidspunkt — samtidig med at skolemyndighederne sky-